

henvist til det Lovforslag, som om et Øjeblik vil komme til Behandling her i Tinget. Nu nævner jeg det og spørger, om det er det ærede Medlems Mening — det maatte jeg forudsætte — at ville gaa med til den Fordobling, som der er foreslaaet, og saa svarer det ærede Medlem fra sin Plads: Det ligger slet ikke for! Jeg ved ikke, hvad der saa overhovedet ligger for, jeg ved overhovedet ikke, hvordan det ligger for det ærede Medlem.

Men selv om nu, hvad jeg dog fremdeles vil forudsætte, det ærede Medlem vilde gaa med til denne Fordobling af Hjælpekassetilskuddet, som er haardt nødvendig, saa vil den kun slaa til, endda meget fattigt, til de almindelige Funktioner, som Hjælpekasserne har, men ikke til dette særlige, der nu er sket, ved at Arbejdsløshedskassemedlemmer, som ellers ikke kommer til Hjælpekasserne, har opbrugt al deres Hjælp, baade den vedtægtsmæssige og den fortsatte. Hvis vi tænkte os, fra et andet Livets Omraade, at der var sket en stor Katastrofe, en stor Brandkatastrofe, som en Købstad var blevet hærget af, eller en Stormflod, der havde ødelagt Hjemmene for 7 000 Mennesker — man har jo saadanne Katastrofer —, saa vilde hele Pressen ikke tale om andet end de 7 000 brandlidte eller de 7 000 stormlidte. Hele Landet vilde ikke tale om andet, man vilde betragte det som en uhørt Nationalkatastrofe, der vilde blive skrevet Artikel paa Artikel, der vilde blive foranstaltet en almindelig Nationalindsamling for at komme disse Mennesker til Hjælp, der stod uden Hus og Hjem, uden Levnedsmidler til Dagen i Morgen.

Saaledes vilde Stillingen være, lige meget hvad det var for Mennesker, Fiskere, Gaardmænd, Byborgere. Lige meget, hvem det var, vi vilde ikke kunne finde os i det. I et moderne humanit Samfund kan man ikke lade 7 000 Mennesker staa uden Mad i Spisekammeret til dem selv og deres Børn i Morgen og Overmorgen. Vi vilde ile dem til Hjælp, vi vilde skaffe Pengene dertil.

Det, der foreligger her, er, at 7 000 Mennesker, der gennem Aaringer har forsikret sig selv, har ydet meget væsentlige Bidrag — der er Arbejdsløshedskassemedlemmer, der yder 2, 3, 4 Kroner om Ugen i Forsikring for at hjælpe sig mod Arbejdsløshed —, nu har opbrugt al den Understøttelse, der lovmæssigt tilkommer dem, staa med ribbede Hjem efter Maaneders Arbejdsløshed, ikke ved, hvor de i Morgen skal tage Maden fra til sig selv, deres Kone og deres Børn. Se, de 7 000 Mennesker er lige saa slemt stillede, er stillede ganske paa lige

Fod med 7 000 brandlidte eller 7 000 stormlidte. Vi kommer da her med et beskedent Forslag om at komme dem til Hjælp under denne ekstraordinære Krise, som er Aarsag til, at de staa saadan.

Stormflods- og Brandkatastrofer kommer af sig selv, ved Tilfældighed eller ved Uforsigtighed, eller hvad det nu kan være. Denne Krise, denne Stormflod, denne Brandskade har ramt de 7 000 Arbejderhjem, uden at de selv har mindste Skyld deri. Den har ramt dem paa Grund af en Valutakrise, der igen er Følgen af de foregaaende Aars Begivenheder, af en daarlig Politik, af en elendig privat-kapitalistisk Økonomi, af Svindel, som de ikke har nogen Skyld i. De er ramt deraf. . . . . (*Fraenkel*: Nu er vi i den rigtige Gænge). Ja, nu er vi i den rigtige Gænge, det er det, Folket forstaa (*Fraenkel*: Ja, det er det). Ja, det vil Folket forstaa, og hvad Folket forstaa, er til syvende og sidst afgørende for Sammensætningen af dette Ting og for Sammensætningen af Regeringen og ogsaa for Sammensætningen af det andet Ting, det kan det ærede Medlem være forvisset om. Jeg siger, at saa kan man ikke overfor saadanne 7 000 brandlidte eller stormlidte sige: De skal have Levnedsmidler, men den Maade, hvorpaa Regeringen har foreslaaet f. Eks. ved en særlig Lov at komme dem til Hjælp, duer ikke, det maa ske paa anden Maade. Og naar man saa spørger hvordan, henviser man til *nogle tomme Kasser*. Det gaar ikke, og jeg gad se, om det andet høje Ting vil paatage sig Ansvaret for en lignende negativ Politik.

Kragh: Naar den højtærede Minister her siger, at det er langt lettere at rejse et Spørgsmaal agitatorisk end at løse Opgaven i Virkeligheden, vil jeg ikke paa nogen Maade bestride den højtærede Ministers Erfaringer i saa Henseende; de er saa rige, at ganske sikkert ingen i dette Land kan undgaa at faa en klar Forestilling om Misforholdet i saa Henseende. Den højtærede Minister ser jo, at de kriseramte henvender sig i Hjælpekasserne. De har ganske naturligt, fordi den føler jo bedst Trykket, der har Skoen paa, henvendt sig der, hvor de vidste, Hjælpen var at finde, og det har ogsaa vist sig, at Kommunen er i Stand til at hjælpe. Jeg tvivler heller ikke om, at de Bevillinger, som er søgt hos Kommunalbestyrelsen til Hjælp af disse Personer, vil blive givet, og saa vil Hjælpen jo ogsaa finde Vej frem til de Folk, som den højtærede Minister her saa højstemt talte om. Men deri ligger paa ingen Maade fra vor Side Tilslutning til Kravet om en Fordobling af